

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφές, ποίημα ἐκ τῶν τοῦ Τέννουσον, μετάφρασις Δ. Ἡλιοπούλου.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.

Ἡ σαφήνεια καὶ ἡ ἀσάφεια ἐν τῇ ποιήσει, ὑπὸ Κωστή Παλαμά.

Ὁ ἰατρός Κοτταρᾶς, διήγημα ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου.

Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ἐνα τραγῳδία τοῦ Δροσίνη, ὑπὸ Α. Ε.

Χρονικά. — Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφήν διηγήματος.

Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Στὴ Βρύση (εἰκόν).

Εἰς τὸ προδεχέαι: Κόρκυρα, ποίημα Γερασίμου Μαρκοῦ. — Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ Ἀνδρέα Καρκαβίτσα. — Ἱαπετικοὶ Λαοί, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι, κτλ. κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον Γρ. Ξενοπούλου, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

χαριστημένα ἀπὸ τοὺς στίχους τῶν «Σταλακτικῶν» ἤρρισαν νὰ μὴν πολυκαταλαβαίνουν τί τάχα θέλει νὰ εἰπῇ μὲ τὰ «Εἰδύλλια». Τὰ «Ἀμάραντα» ἐτι μᾶλλον ἀπεγοῆτευσαν τοὺς θαυμαστάς τῶν «Ἰστών Ἀράχνης» ὡς πρὸς δὲ τὴν προσφάτως δημοσιευθεῖσαν «Μηλιάν», τῆς ὁποίας τὸ θέλημα, παρὰ τὴν ἐν γνωριμωτάτῃ γλώσσῃ ἀκριβεστάτην διατύπωσιν, ἐγκεῖται ἀκριβῶς εἰς τὸ μυστηριώδες καὶ τὸ ἀσαφές, ἠκούσαμεν ἀναγνωστρίας πάλιν, αἰτινες ροφοῦν ὡς σερμπετί ἄλλους αἰσθηματικούς στίχους τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, νὰ ὁμολογοῦν εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἐκατάλαβαν τίποτε . . .

Ἡ ποίησις εἶνε ἡ ἐκφρασις τῆς ἐκ τῶν ὑψηλοτάτων καὶ τῶν βαθυτάτων ἰδεῶν συγκινήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ποίησις δὲν ἀπευθύνεται κυρίως οὔτε πρὸς τοὺς πολλοὺς οὔτε πρὸς τοὺς ὀλίγους, ἀλλὰ μόνον πρὸς τοὺς ὁπωσδήποτε ἀρμολίως παρασκευασμένους διὰ νὰ τὴν ἐννοήσουν. Οὗτοι ἄλλοτε εἶνε περισσότεροι, ἄλλοτε ὀλιγώτεροι, συμφώνως πρὸς τὰς ἐκφραζομένας ἰδέας καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ των. Οἱ δογματίζοντες ὅτι ἡ ποίησις πρέπει νὰ εὐχαριστῇ ὅλον τὸν κόσμον, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ λέγουν ὅτι ἡ ποίησις δὲν πρέπει νὰ ἐκφράζῃ παρὰ τὰς κοινοτάτας ἰδέας καὶ τὰ ταπεινότατα αἰσθήματα· διότι μόνον τοιαῦτα ἰδέαι καὶ τοιαῦτα αἰσθήματα εἶνε καταληπτὰ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ἀφοῦ τὸ ἐκλεκτὸν καὶ τὸ ὑψηλὸν τῶν ἐννοιῶν εἶνε

ἀντιστρόφως ἀνάλογα πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἀντίληψιν αὐτῶν. Ἀλλ' ὑπάρχουν οἱ θαρρούντως δογματίζοντες ὅτι ἡ ποίησις δὲν πρέπει νὰ πραγματεύεται θέματα μὴ ἀπλᾶ καὶ μὴ ὑποκειμένα εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ λέγουν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δὲν πρέπει νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ μὴ τετριμμένα.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΟΤΤΑΡΑΣ

— Καὶ προγευματίζετε πάντοτε ἔτσι ἀργά;

— Μὰ . . . μάλιστα. Εἶπε μασῶν βιαστικά ὁ ἐρωτηθεὶς.

— Περὶεργο· πῶς δὲν φοβᾶστε νὰ κούσετε κάμμιὰ μέρα πῶς τὸ φαί τέλειωσε. Ἐγὼ μόνον σήμερα, ἐκτάκτως, προγευματίζω τόσο ἀργά.

— Ὁ ξενοδόχος, κύριε, κρατεῖ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ καλλίτερο κοττοπούλι, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀκόμη πιὸ καλλίτερο, ἂν πουλήσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ μισό.

Εἶπε καὶ σχεδὸν ἐβούθηξε τὴν σουβλερὴ μύτη του μέσα 'στὸ πιᾶτό του, ἀνοίξας συγχρόνως τὸ τεράστιον στόμα του, ἐνῶ τὰ ὀρθογωνικά αὐτιά του ἐκινήθησαν ἐλαφρῶς, καὶ τὰ μικρὰ χωμένα καὶ λαμπερὰ μάτια του ἔριψαν ἀκτῖνας μίσους καὶ ἀντιπαθείας πρὸς τὸν ὁμοτράπεζόν του.

Ἐκεῖνος δέ, ἐννοήσας τὰς διαθέσεις τοῦ ἰατροῦ, περιμένων τὴν παραγγελθεῖσαν ὁμελέταν καὶ μὴ ἔχων τί καλλίτερον νὰ κάμῃ, ἐπῆρε μίαν ἐφημερίδα καὶ ἐδιάβαζε.

— Κύτταξε! εἶπε τὸ ἕνα γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου 'στὸ ἄλλο:

« Ἄν 'πάρης τοῦ ἐνός τὸ πρόσωπο καὶ τὸ βάλῃς ἀπάνω 'ς τοῦ ἄλλου, θὰ ταιριάξουν 'σάν τὸ καλοῦπι μὲ τὸ χύμα. Τοῦ ἐνός τὰ μούτρα βγαίνουν ἔξω καὶ τοῦ ἄλλου 'μπαίνουν μέσα».

— Ὁ ἕνας 'μοιάζει: 'σάν ἄλεπου καὶ ὁ ἄλλος σὰ βάτραχος· συνεπλήρωσε τὸ ἄλλο γκαρσόνι.

Καὶ πράγματι ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὸν κ. Κοτταρᾶν, ὁ κ. Πακακᾶς—ὅπως ὀνομάζετο ὁ ὁμοτράπεζός του—ἦτο παχὺς, κοντός, κοιλάρης, μὲ διπλὸ προγοῦλι, μὲ μύτη πατσουλή, μὲ φουσκωμένα μάγουλα καὶ μὲ ὀλοστρόγγυλα καὶ πεταχτὰ μάτια.

Ὁ κ. Κοτταρᾶς ἔφαγε τὸ κοττοπούλι του καὶ ἐτράβηξε ἕνα ποτήρι μαῦρο κρασί, ὁ δὲ κ. Πακακᾶς ἐρρίχθηκε 'ς τὴν ὁμελέταν του, ἀφοῦ ἤπια πρῶτα ἕνα γεμάτο ποτήρι νερό, καὶ 'στὸ τέλος ἄλλα δύο, κ' αὐτὰ γεμάτα. Τὸ μέτωπό του ἰδρωσε τότε 'σάν Αἰγινήτικο κανάτι πρωτογέμιστο.

Ὁ κ. Κοτταρᾶς τὸν ἐκύτταξε καὶ χαμογέλασε, ἐννοήσας δὲ τοῦτο ὁ κ. Πακακᾶς ἐζήτησε μίαν φιάλη μαῦρο κρασί, τὴν ἤπια ὅλη μονοροῦφι: 'στὸ πείσμα του, καὶ κατακοκκίνησε 'σάν ἀστακός.

Ὁ κ. Κοτταρᾶς ἐσηκώθη, ἐπλήρωσε

καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, μὲ μεγάλα βήματα, ἴσιος καὶ τεντωμένος. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἔφυγε κατρακυλῶντας καὶ ὁ κ. Πακακᾶς.

*

Μία γρη῏α κτυπᾶ δυνατὰ μίαν πόρτα· ἡ πόρτ' ἀνοίγει· ἕνας ὑπηρετῆς παρουσιάζεται· ἡ γρη῏α φωνάζει:

— Γρη῏ορα νᾶρθῃ ὁ γιατρός, γιὰτὶ ἕνας κύριος ἔπεσε 'μπρὸς 'στὴν πόρτα μου. Τὸν 'λυπήθηκα καὶ τὸν ἔμπασα μὲς 'στὸ σπῆτι μου, μὰ φοβᾶμαι μὴν πεθάνῃ.

— Ποῖος πληρώνει; . . . Ἐφώνηξε μὲς' ἀπ' τὸ γραφεῖό του ὁ ἰατρός πρὸς τὸν ὑπηρετῆν του.

— Ποῖος πληρώνει; . . . Ἐπανέλαθεν ὁ ὑπηρετῆς πρὸς τὴν γρη῏α.

— Ποῖος πληρώνει! . . . Εἶπεν ἡ γρη῏α μὲ ἀγανάκτησιν. «Ὁ Θεός! Ἐμένα ποῖος μὲ πληρώνει, ποῦ ἔβαλα τέτοιον μπελᾶ 'στὸ κεφάλι μου; ! . . .»

— Τοῦ Θεοῦ τίς συχνάτσαις δὲν τίς ἐξαργυρώνει ἡ Τράπεζα. Εἶπεν ὁ ἰατρός πρὸς τὸν ὑπηρετῆν του, ὅστις τὸ ἐπανελάθεν εἰς τὴν γρη῏α.

— Ἄς ἔρθῃ ὁ γιατρός καὶ κάτι θὰ οικονομῆσω. Χρήματα δὲν ἔχω, ἀλλά . . .

— Κοττοπούλια ἔχεις; ! . . . Ἐφώνηξε βροντωδῶς ὁ ἰατρός.

— Ἐχω, ἀφέντη μου, ἔχω.

— Στάσου λοιπὸν κ' ἔρχομαι.

Ἐμπρὸς πηγαίνει ἡ γρη῏α, πίσω ὁ ἰατρός καὶ παρὰ πίσω ὁ ὑπηρετῆς του, τὸν ὁποῖον διέταξεν ὁ ἰατρός νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Κοπιᾶστε μέσα, ἐξοχώτατε! . . .

Ἄλλ' ὁ ἰατρός στέκει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς γρη῏ας καὶ κάτι λέγει εἰς τὸν ὑπηρετῆν του· ὁ ὑπηρετῆς τὸ ἔξαναλέγει τῆς γρη῏ας, ἡ γρη῏α πάλιν τῆς κόρης τῆς, ποῦ ἔτρεξε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, καὶ ἡ κόρη φεύγει τρεχάτη.

Κρά-κρά-κρά. Ἀκούσθησαν ἡ φωναὶς τῶν δύο κοτοπουλιῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν στιγμὴν ἡ κόρη ἔφερε καὶ τὰ ἔδωσε τῆς μητέρας τῆς καὶ αὐτὴ 'στὸν ὑπηρετῆν τοῦ ἰατροῦ.

Καὶ ὁ ἰατρός:

— Πήγαίνε τα γρη῏ορα εἰς τὸν Μιχάλη τὸν ξενοδόχο, καὶ πῆς του «ὁ ἰατρός κ. Κοτταρᾶς τὰ στέλνει νὰ τοῦ τὰ μαγερέψῃς γι' ἀπόψε».

Ὁ ὑπηρετῆς ἀπῆλθεν· ὁ ἰατρός εἰσηλθεν.

*

Κατάχαμα καὶ καταμεσῆς 'στὴ μικρὴν κάμαρα τῆς γρη῏ας ἦτον πεσμένος προύμυτα ἕνας ὄγκος ἀνθρωπίνου σώματος· τὰ μάτια ἦσαν ὀρθάνοιχτα καὶ τεντωμένα· ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαине ἀφρός, αἷμα καὶ μούγκρισμα. Ὁ ἰατρός ἐγονάτισ' ἀπάνω 'ς ἕνα μαξιλάρι, ποῦ τοῦ ἔβαλ' ἡ κόρη τῆς γρη῏ας, καὶ ἄκουσε τὴν καρδιά τοῦ ἀπόπληκτου. Ἐκεῖνος ἐγύρισε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἔριξε μίαν μάτια, ποῦ δύσκολα 'μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐξη-

γήση φόβος, θυμός, παράκλησις, ἀπελπισία, πόνος. . . . "Όλα τὰ περιεῖχεν ἡ ἄματιά ἐκείνη.

— Διάβολε! Εἶπεν ὁ ἰατρός: "Ὁ ἀνθρώπος τοῦ ξενοδοχείου! . . .

Ὁ ἀποθνήσκων ἦτο πράγματι ὁ κ. Πακακῆς.

— Γιατρέ, θὰ ζήσῃ; . . . Ἦκούσθη πλησίον του ἡ θλιβερά καὶ γλυκειὰ τῆς κόρης φωνή, καὶ δύο δάκρυα ἔλαμψαν ἐς τὰ ὠραῖά της τὰ ἄματια.

Τότε μόνον παρετήρησεν ὁ ἰατρός τὰ ἀνθισμένα καὶ ἀφράτα τῆς κόρης κάλλη. Καὶ ἐνῶ ἡ γρηῃ ἔβγηκε νὰ φέρῃ λίγο νερό, ποῦ ζήτησ' ὁ ἰατρός:

— Μὴ λυπᾶσαι, μικροῦλά μου! . . . Τῆς εἶπε καὶ τὴν ἐγάδιεψε προστατευτικῶς.

Τὴν αὐτὴ στιγμὴ ἕνα δυνατὸ κοῦξ ἀκούστηκε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Πακακῆ καὶ ἀπέθανεν: ἐνῶ ὁ ἰατρός Κοτταρᾶς φιλήσας, προστατευτικῶς πάντοτε, τὰ τρέμοντα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν χεῖλη τῆς κόρης:

— Μὴ λυπᾶσαι, κοττίτσα μου, τῆς εἶπε: τέτοιος εἶν' ὁ κόσμος! . . .

— Ἄν εἶνε τέτοιος, ἄς τὸν πάρῃ ὁ διάβολος! . . . Εἶπεν ἡ γρηῃ εἰσελθοῦσα αἰφνιδίως.

Δ. ΓΡ. Κ.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ

Λήγημα Μαυρικίου Γιοκά — Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ἄλλὰ τὸ δαίπνον παρετέθη καὶ ἐχρεώσθη ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ὀπλοστασίου, διότι πρὸ παντός ἄλλου εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἡ σοῦπα ἢ πολῦτιμος δὲν πρέπει νὰ κρυώσῃ. Ὁ Φάρκας ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τοὺς ξένους του καὶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Τὸ πᾶν εἰδείκνυε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτι ὁ Φάρκας Πέτκη ἐτίμα ἐξαιρετικῶς τοὺς ξένους του. Ἡ τράπεζα ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀργυρῶν χρυσοκοσμητῶν σκευῶν καὶ τῶν φιαλῶν τῶν παλαιῶν οἴνων. Εἰς ἕκαστον φαγητὸν ὁ οἰκοδεσπότης ἔλεγε:

— Φάγετε καλὰ ἀπ' αὐτό, γιατί δὲν ἔχει ἄλλο πιάτο.

Καὶ ἐντοσοῦτῳ ἡ παρέλασις τῶν πινακίων ἐξηκολούθει. Ὄταν κανὲν φαγητὸν ἤρρασκε πολὺ εἰς τοὺς ξένους του, ὁ πουργοδεσπότης ἐνηθρύνετο.

— Ἡ θυγατέρα μου Ἰλόνκα τὸ ἐμαγείρευσε αὐτὸ τὸ φαγητό, ἔλεγε, καὶ διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τοὺς λόγους του πολλάκις τὴν ἐκάλεσε πλησίον του. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας της ἦλθε καὶ αὐτὴ μὲ τὰς παρειὰς κατερῦθρους ἐκ τῆς πυρᾶς καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ πατρὸς της.

Ἡ Ἔρτσα ἀπεναντίας ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκατένευε νὰ μείνῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, πολλάκις ὁμως ὑπὸ διαφόρους προφάσεις παρουσιάζετο ἔμπροσθεν τῶν ξένων τοῦ πατρὸς της.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ δαίπνου οἱ δύο ξένοι:

¹ Ἰδε σελ. 21.

ἤρχισαν νὰ κρυφομιλοῦν μεταξὺ των. Ὁ Πέτκη τὸ παρετήρησε καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μαντεύσῃ τί ἔλεγον,

— Ὅχι μυστικὰ συμβούλια, κύριοι, τοὺς ἐφώναζε. Εἰς τὸ τραπέζι: τρώγουν οἱ ἄνθρωποι καὶ δὲν μιλοῦν.

Ὁ Ἀββᾶς ἠγέρθη τότε εὐθυμότατα ἐκ τῆς ἔδρας του καὶ ἠταιμάσθη νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἄλλ' ὁ Πέτκη εἶχεν ἤδη ἀναγνώσει ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀββᾶ τὰς σκέψεις του.

— Ἐχομεν ἀκόμη καιρόν, εὐγενέστατε αὐθέντα, εἶπεν. Ἡ πρώτη ἡμέρα εἶνε προσδιωρισμένη διὰ τὴν εἴσοδον ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἡ δευτέρα διὰ τὴν ὑποδοχὴν, ἡ τρίτη παρέρχεται μὲ προσπαθείας πρὸς μακροτέραν συγκράτησιν τοῦ ξενιζομένου, ἡ τετάρτη διὰ τὴν ἐτοιμασίαν τῶν ἀποσκευῶν καὶ ἡ πέμπτη διὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν, καὶ πάλιν ἂν ἡ ἄμαξά μας εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ δὲν ἔχη εἰς ἀπομαχίαν τοὺς τροχοὺς. Ἐμπρός, κύριοι, κενώσατε αὐτὸ τὸ ποτήριον μαζὶ μου. Εἶνε τὸ προσφιλὲς ποτήριον τοῦ πατρὸς μου καὶ τὸ χαρίζω εἰς ἐκείνον ὅστις ἤθελε τὸ στραγγίξῃ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐντιμότετε κύριε Φάρκα Πέτκη, δὲν ἤλθουμ ἐδῶ διὰ ναυζήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς οἰκίας ταύτης, ἀλλ' ἀπεναντίας διὰ νὰ τον ἐλαττώσωμεν. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ φύγωμεν μὲ ἄδεια χεῖρια. Ἠλθαμεν διὰ νὰ τύχωμεν παρ' ὑμῶν ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἀρέσει περισσότερο εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας, ἐὰν θέλετε νὰ μᾶς το δώσετε, — διὰ νὰ σᾶς το ἀγοράσωμεν, ἂν θέλετε νὰ το πωλήσετε — διὰ νὰ σᾶς το κλέψωμεν, ἐὰν μᾶς το ἀρνηθῆτε. . . .

Ὁ κ. Φάρκας ἐγνώριζεν ἤδη ποῦ θὰ κατέληγεν ὁ εὐγενὴς του ξένος, ἐν τούτοις τὸ ὠραῖον τοῦτο λογιδριὸν διεκόπη ὑπὸ τῆς Ἔρτσας, εἰσελθούσης εἰς τὴν αἴθουσαν ὀρμητικῶς. Ἐφερε τὸ κλειδί τῆς ὀπλοθήκης καὶ ἐφώναζε:

« Τὸν ἔπλυνα τὸ σιδερένιο θεῖο! »

Ὁ κ. Φάρκας γελῶν ἐσίμωσε τὸ κόκκινο μάγουλο τῆς κόρης του καὶ στραφείς πρὸς τοὺς ξένους τοῦ:

« Πρὶν μᾶθω τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου σας, θὰ σᾶς θέσω ἕνα ὄρον: ἐὰν ὑμεῖς, ἡ ὀ ἀνεψιὸς σας, σηκώσετε μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὸ ξίφος τοῦ προπάππου μου, ἢ ἐὰν ἠμπορέσετε νὰ μου εἰπῆτε τὸ ὄνομα τοῦ ζώου, τὸ ὅποιον εἰκονίζεται ἐπὶ τῶν ἐμβλημάτων μου, τότε ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσετε ὅ,τι εὐρίσκεται εἰς τὸ σπίτι μου, ὅ,τι ζῆ καὶ βαδίζει, ὅ,τι εἶνε σηκωμένον ἢ καθιστόν, ὅ,τι εἶνε ζαπλωμένον ἢ κρεμασμένον ἀπὸ καρφί. Ἄλλ' ἔως τότε ἔχετε ὑπομονήν! »

Ὁ Ἀββᾶς εἶπε πρὸς τὸν Βαρκζαί:

« Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν γέροντα. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῶν προγόνων του, πρὶν τοῦ κάμωμεν λόγον περὶ τῶν ἐπιγόνων του. . . Ἐμπρός! »

Ὁ κ. Πέτκη ἠγέρθη, ἤνοιξε τὴν θύραν

καὶ κατέλαβε τὴν Ἔρτσαν ὠτακουστοῦσαν. Ἐσφιγξέ τότε τόσον δυνατὰ μὲ τὰς χονδράς του χεῖρας τὰ λεπτοῦρά χεράκια της, ὥστε ἐκείνη ἐφώναζεν ἀπο τὸν πόνον.

Διέσχισαν πολλὰς αἰθούσας καὶ πρὸ τῆς ὀπλοθήκης, ἐν ᾧ ὁ οἰκοδεσπότης ἠταιμάζετο νὰ νοήσῃ τὴν σιδηρᾶν θύραν, εἶδε πάλιν τὴν Ἔρτσαν, ἐτοιμαζομένην νὰ εἰσελθῇ μὲ τρόπον ὀπισθεν τοῦ.

« Στάσου καὶ σ' ἔπιασα! » ἐφώναζεν ὁ γέρον, προσποιούμενος ὅτι θὰ κυνηγήσῃ τὴν νεάνιδα, ἡ ὁποία ἐτράπη εἰς φυγὴν ἐκραγεῖσα εἰς γέλωτας ἠχηροῦς.

Οἱ ξένοι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ μόλις ἐκύτταξαν τριγύρω, ἔσκασαν τὰ γέλια. Ὁ Φάρκας ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι οἱ ξένοι του παρεφρόνησαν. Ἄλλ' ὅταν εἰσῆλθε καὶ αὐτός, εἶδε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰλαρότητός των.

Ὁ σιδηροῦς ἀνδριάς εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, ὅπως πάντοτε. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὁμως ὅτι ἡ γιγαντιαία του χεῖρ, ἡ ἀνατεινομένη πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐκράτει τὴν ἄκραν τοῦ πελωρίου ξίφους εὐρίσκετο διεπερασμένον ἐν μικρὸν ροδόχρουν χοιρίδιον γάλακτος ψητόν.

Ὁ Βαρκζαί ἐκράτει τὸ μανδύλιόν του πρὸ τοῦ στόματος, διὰ νὰ πομπήσῃ ὀλίγον τὸν γέλωτά του. Ὁ Ἀββᾶς ἀνέλαβε ταχέως ὕψος σοβαρὸν καὶ χωρήσας πρὸς τὸ μνημεῖον ἤρπασε τὸ ἀγγεῖον τοῦ οἴνου καὶ εἶπε:

« Τὸ ὄπλον τοῦτο, ἀγαπητέ μου φίλε, τὸ θεωρῶ πράγματι ἀντάξιον τῶν προγόνων σου: ἀλλά, βλέπετε, πολλάκις εἰς τὴν ζωὴν μου ἐσήκωσα καὶ ἄλλα βαρύτερα, καὶ μάλιστα πλήρη ὑγροῦ. . . Ὅσον ἀφορᾷ τὸ θηρίον, νομίζω ὅτι ἡ φυσιογραφία δὲν ἀγνοεῖ τὸ ὄνομά του: Porcus-suinus, μὲ ἄλλους λόγους χοῖρος. »

Ὁ οἰκοδεσπότης κατελήθη ὑπὸ γέλωτος παραφόρου, μὰ τόσον παραφόρου, ὥστε ἐδέησε νὰ στηριχθῇ διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Ἐξαίφνης τῷ ἦλθεν ἡ ἰδέα ὅτι μόνη ἡ Ἔρτσα ἦτο ἰκανὴ νὰ κάμῃ μίαν τοιαύτην ἀστεϊότητα. Ἠνοιξε τὴν θύραν, ὤρμησε, τὴν συνέλαβε, τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τῇ ἔδωκε μερικὸς πατρικὸς καὶ ὄχι σοβαροῦς κολάφους, λέγων:

« Ἄ, ἐσὺ λοιπὸν ἐτόλμησες νὰ γελοιοποιήσῃς τοὺς προγόνους τοῦ πατρὸς σου! »

Τὸ παιδίον ἐγέλασεν ἀκόμη ὀλίγον, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ μὲ δάκρυα ἀληθινά.

Καὶ ὁ γέρον-Φάρκας μετενόησε πολὺ δι' ὅ,τι ἔκαμε.

« Ἀστεϊεύομαι, ἀνόητη! δὲν ἐντρέπεσαι νὰ κλαῖς ἔτσι μπροστὰ σ' ἕνα νέον ποῦ σε κυττάζει; Ἐλα, ἔλα, ἠσύχασε, μὴν κλαῖς. . . θὰ σου δώσω ἕνα σῦκο, ἂν γελάσῃς. . . »

Ἡ Ἔρτσα ἔπαυσεν ἀμέσως νὰ κλαίῃ.

« Τί, ἐνομίζατε ὅτι ἐκλαιγα; Ἐγὼ δὲν ἐκλαιγα! » Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον, ἐν ᾧ ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐπὶ τοῦ συμπαθοῦς της προσώπου, οἰονεὶ δι: κμαρτυρῶ-